

μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτον καὶ τὸ σκιαδίων τοῦ δό-
γου. Χορεία μουσικῶν πολυάριθμος ἐκάθητο εἰς
τὴν πύρραν ὑπὸ μεταξωτοὺς ἐρυθροὺς τάπητας, καὶ
ὑπὸ τὰς πτυχὰς ἀπειραριθμίων σημαίων· ἐπέκειτο
δὲ ἡ εἰκὼν τῆς δικαιοσύνης, ἡ φοβερά αὕτη καὶ
πανταχοῦ παρούσα εἰς τὴν Βενετιαν εἰκὼν. Τὰ σχοι-
νία ὅλα ἐσκέπαζαν πλεκτάναι ἀνθῶν· ἀνάγλυπτα
δὲ καὶ χρυσώματα παντὸς εἶδους ἐκρυπταν τὰ
πλευρὰ τοῦ ἐπιδεικτικού τούτου πλοίου, τὸ ὁποῖον,
ἀνίσχυρον ὄν καὶ ἀπροφύλακτον κατὰ τῆς εἰας τῶν
ἀνέμων καὶ τῶν κυμάτων, δὲν ἠδύνατο νὰ πλεύσῃ
ἀσφαλῶς, εἰμὴ διὰ τῆς πνοῆς ἐλαφρῶν ζεφύρων,
καὶ ἐπὶ τῆς ὁμαλῆς τῶν γαληνοτέρων κυμάτων ἐπι-
φανείας.

Ἀφοῦ ὁ δόγης, ἐνδεδυμένος σολὴν μεγαλοπρεπῆ,
καὶ φέρων ἐπὶ κεφαλῇ τὸν κερατοειδῆ πῖλον, ἐκά-
θητο ἐν μέσῳ τῆς λαμπρᾶς συνοδίας του, ὁ ἔφο-
ρος τοῦ ναυστάθμου, ἐκτελῶν χρέη πρῶρέως, ἀνε-
λάμβανε τὴν κυβέρνησιν τοῦ πηδαλίου, καὶ ὁ Βου-
κένταυρος, κωπηλατούμενος, ὡς ἀνωτέρω, καὶ ῥυ-
μουλκούμενος ἀπὸ ἀναριθμήτους λέμβους, ἤρχιζε νὰ
κινῆται. Δορυφορούμενος δὲ ἀπὸ τὰ παντὸς εἶδους
καὶ ὀνόματος ἀκάτια ὅσα εἶχεν ἡ Βενετία, προώ-
δευε μὲ βραδύτητα μεγαλοπρεπῆ, ἐν μέσῳ τοῦ συγ-
κεχυμένου ἤχου τῶν κανονίων, τῶν κωδωνίων, τῶν
σαλπίγγων, καὶ τῶν ισχυροτάτων ἰταλικῶν κραυ-
γῶν, πρὸς τὸν πορθμὸν τοῦ Αἰδου. Φθάων δὲ
εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς θαλάσσης, ὅπου τὰ ἀκίνητα
τῶν τελεμάτων ὕδατα ζωογονοῦνται διὰ τῆς προσεγ-
γίσεως τῶν Ἀδριατικῶν κυμάτων, ἠγκυροβόλει, καὶ
τότε ἤρχιζαν αἱ τελεταὶ τοῦ γάμου. Μετὰ τινὰς
θρησκευτικὰς πράξεις καὶ ὕμνους ἱεροὺς, ὁ πατριάρ-
χος τῆς Βενετίας ἠλόγει τὴν θάλασσαν καὶ τὴν
ἐρράντιζε μὲ ἀγίασμα. Ἐγειρόμενος τότε ὁ δό-
γης, καὶ λαμβάνων χρυσὸν δακτύλιον, δακτύλιον
ἀρράβωνος, ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἐπὶ τῶν τελετῶν,
ἐρρίπτει αὐτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, λέγων· «Ἡμετέρα
» θάλασσα, σὲ νυμφευόμεθα εἰς ἐνδείειν τῆς ἀληθοῦς
» καὶ παντοτεινῆς κυριαρχίας τὴν ὁποίαν ἐπί σου ἔχο-
» μεν! » Καὶ παρευθὺς, οἱ μουσικοὶ ἐψάλλον τὸν ἀκα-
τανόητον ὕμνον τοῦ ὕμναίου τῆς Ἀδριατικῆς θα-
λάσσης, τὰ κανονοβολήματα ἤρχιζαν ἐκ νέου, τὸ
πλῆθος ἐπευφήμει ζωηρῶς, καὶ πανταχοῦθεν ἐρρί-
πτοχο εἰς τὴν θάλασσαν ἄνθη καὶ φυτὰ εὖσσμα,
διὰ τὸν νυμφικὸν, ὡς ἔλεγεν ὁ λαὸς, τῆς νύμφης
στέφανον.

Ὁ Βουκένταυρος ἐπανάφερε μετὰ ταῦτα τὸ λαμ-
πρὸν αὐτοῦ πλήρωμα εἰς ἱερὸν τινα ναὸν, ὅπου ἐλει-
τούργει ὁ πατριάρχης. Μάρτυς αὐτόπτης περιγρά-
φει τὴν νέαν ταύτην παράταξιν ὡς ἐξῆς· « Πρὸς πο-
» ρεύονται ἄνδρες τινὲς φοροῦντες σιγάρια καὶ μαν-
» δύας ἀπὸ δαμασκηνὸν κόκκινον· εἶναι δὲ οὗτοι
» εἶδος κλητῆρων· ἔπειτα ἔρχονται ὀκτὼ ἱερεῖς μὲ
» φελόνια· ἀρχαῖαι τινες σάλπιγγες, αἱ ἐννέα ση-
» ματαί τῆς πόλεως, ἐξ ἄνδρες φοροῦντες μανδύας
» ἰοθαφεῖς, τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ γερούσιαστὰι
» μὲ ἐρυθροὺς μανδύας μεταξωτοὺς, καὶ μὲ με-
» γάλας φενάκας καὶ χωρὶς τραχηλιάς. Τέλος πάν-
» των ἔρχεται ὁ δόγης, περιπατῶν ὑπὸ τὸ σκιαδίων,
» καὶ βασίζομένου, ὀπισθεν αὐτοῦ, τοῦ μανδύου του.

» Μανδυοφόρος τις ἄλλος τὸν ἀκολουθεῖ, φέρων ξέ-
» φος εἰς τὴν θήκην· ἔρχεται δὲ καὶ ἄνθρωπος
» βαστάζων χρυσὸν θρονίον καμπτὸν διὰ τὸν δό-
» γην. Μετὰ τὴν λειτουργίαν, ἡ συνοδία ἐπανάρχε-
» ται μὲ τὴν αὐτὴν τάξιν εἰς τὸν Βουκένταυρον,
» μεταξὺ δύο στίχων στρατιωτῶν τοῦ Κράτους,
» παρατεταγμένων ἀπὸ τοῦ πλοίου μέχρι τῆς πύ-
» λης τοῦ ναοῦ. » Χοροὶ, θεάματα, λεμβηλαsaί,
διανομαὶ τροφῶν καὶ χρημάτων, φωτοχυσταί, καὶ
συμπόσιον λαμπρὸν συγκροτούμενον παρόντος τοῦ
λαοῦ εἰς τὸ δουρικὸν παλάτιον, ἀπεπεράτοναν τὰς
διασκεδάσεις καὶ τὰς τελετὰς τῆς μεγάλης ἑορτῆς
ταύτης. Ὁ Βουκένταυρος ἔμενεν ὀλίγας ἡμέρας ἀ-
κόμη ἐκτεθειμένος εἰς τὰ ὄμματα τῶν περιέργων,
καὶ ἔπειτα εἰσῆγετο εἰς τὸν ναυστάθμον, ὑπὸ τὸ στε-
γαστὸν οἶκημα ὅπου συνήθως ἐφυλάττετο.

Πρὸ πολλοῦ ἡ Ἀδριατικὴ νύμφη δὲν ἦτον πλέον
πιστῆεις τὸν νυμφίον της· τὸ διαζύγιον ἐξετελέσθη, καὶ
μολαταῦτα, κατ' ἔτος, ἡ ἀπατηλὴ τοῦ γάμου τελετὴ
ἐωρτάζετο ἀκόμη· κατ' ἔτος, ὁ δόγης ἐκήρυττεν ἀκό-
μη τὴν ἀληθῆ καὶ παντοτεινὴν κυριαρχίαν του
ἐμπροσθεν τῶν πρέσβων τῆς Γαλλίας, τῆς Ἀγγλίας,
τῆς Νεαπόλεως καὶ τῆς Ἰσπανίας, τῶν ὁποίων μό-
νη ἡ διπλωματικὴ συστολὴ ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ
τὸν γέλωτα. Ὁ τελευταῖος δόγης τῆς ἀποπνεούσης
πολιτείας, Λουδοβίκος ὁ Μανίνης, κατὰ τὸ 1797
ἀκόμη, ἐκήρυτε τὰ αὐτά· ὀλίγους δὲ μῆνας μετὰ
ταῦτα, ἡ Ἀδριατικὴ νύμφη ἦτον χήρα!

Ἐπιτομὴ ἐπιστολῆς Πλινίου τοῦ Νεωτέρου,
περὶ τῆς πρώτης ἐκρήξεως τοῦ Βεζουβίου,
καὶ τοῦ θανάτου τοῦ θείου του, Πλινίου
τοῦ Πρεσβυτέρου.

« . . . Ὁ θεὸς μου ἦτον εἰς τὸ Μισηνόν, κυβερ-
» νῶν τὸν ἐκεῖ εὐρισκόμενον στόλον.

« Τὴν 23 αὐγούστου, μίαν ὥραν περίπου μετὰ τὴν
» μεσημβρίαν, ἐνθ' εὐρίσκετο εἰς τὴν κλίνην του καὶ
» ἀναγίνωσκεν, ἀφοῦ κατὰ τὴν συνήθειάν του ἐκοι-
» μήθη ὀλίγον εἰς τὸ ὑπαιθρον καὶ ἐπὶ ψυχρὸν ὕδωρ,
» ἡ μήτηρ μου ἀναβάνει εἰς τὸν κοιτῶνά του καὶ
» τοῦ λέγει ὅτι σύννεφον, ἐκτάκτου μεγέθους
» καὶ σχήματος, ἀνέβαινε πρὸς τὸν οὐρανόν. Ὁ θεὸς
» μου σηκώνεται· παρατηρεῖ τὸ τεράστιον τοῦτο
» φαινόμενον, ἀλλ' ἔνεκα τῆς μεγάλης ἀποστάσεως,
» δὲν διακρίνει ὅτι τὸ σύννεφον ἐξήρχετο ἀπὸ τοῦ
» Βεζουβίου. Ἐμφάξε πύκην μεγάλην, ἀπαρallά-
» κτως ἔχον κορυφὴν καὶ κλωνάρια· βεβαίως, ἄνεμος
» ὑπόγειος τὸ ἐσπροχγε μὲ ὀρμὴν, καὶ τὸ ἐβάσταζεν
» εἰς τὸν αἶρα. Ἐφαίνεται δὲ, ποτὲ μὲν λευκόν, ποτὲ
» δὲ μέλαν, ποτὲ δὲ ποικίλων χρωμάτων, κατὰ
» τὸ εἰς αὐτὸ περιεχόμενον περισσότερον ἢ ὀλιγότε-
» ρον ποσὸν τῶν λίθων ἢ τῆς στάκτης.

« Ὁ θεὸς μου ἐξεπλάγη, καὶ ἐθεώρησε τὸ φαι-
» νόμενον τοῦτο ἄξιον πλησιέστερας ἐρεύνης. —
» ῥίψατε, εἶπε, μίαν τῶν λέμβων εἰς τὴν θάλασσαν·
» — ἐπροσκάλεσε δὲ καὶ ἐμὲ νὰ τὸν ἀκολουθήσω.

» Ἀλλ' ἐγὼ ἐπρωτίμῃσιν νὰ μείνω ἐνασχολούμενος
» εἰς τὴν σπουδὴν μου· ὅθεν ὁ θεὸς μου ἐξῆλθε μό-
» νος, ἔχων τὴν δέλτον αὐτοῦ εἰς τὴν χεῖρα, καὶ
» ἐπέβη εἰς τὴν λέμβον.

« Ἐγὼ ἠκολούθησα νὰ σπουδάζω. Μετ' ὀλίγον,
» λούομαι, πίπτω εἰς τὴν κλίνην, ἀλλὰ δὲν ἤμπορῶ
» νὰ κοιμηθῶ. Ὁ σεισμός, ὅστις, πρὸ πολλῶν ἡμε-
» ρῶν, ἐτάραττε τὰς κώμας καὶ τὰς πόλεις τῶν
» περικύκλων, ἤρξε κατὰ πᾶσαν στιγμὴν. Σηκό-
» νται νὰ ἐξυπνίσω τὴν μητέρα μου, ἀλλ' ἡ μή-
» τηρ μου προλαμβάνει, καὶ ἐμβαίνει αἰφνιδίως εἰς
» τὸν κοιτῶνά μου νὰ μ' ἐξυπνίσῃ.

« Κατέβημεν εἰς τὴν αὐλὴν καὶ ἐκαθήσαμεν. Θε-
» λων δὲ νὰ μὴ παρέρχεται ὁ καιρὸς μου ἐπὶ ματαίῳ,
» προστάσας καὶ μοῦ φέρων τὸν Τίτον Λίδιον, καὶ
» ἐκεῖ, ἀναγινώσκω, μελετῶ, λαμβάνω σημειώσεις,
» ὡς ἂν ἦμην ἐντὸς τοῦ σπουδαστηρίου μου. Ἦτον
» ἄρ' αὖ γε γενναῖότης ἐκ μέρους μου, ἢ ἀφροσύνη;
» Ἀγνοῶ· ἀλλ' ἦμην πολλὰ νέος. (Ὁ Πλίνιος; ἦτον
» τότε 18 ἐτῶν.) Ἐμβαίνει τὴν στιγμὴν ἐκείνην
» φίλος τις τοῦ θεοῦ μου, ἐλθὼν τελευταῖον ἀπὸ
» τὴν Ἰσπανίαν νὰ τὸν ἰδῇ. Ἐπιπλήττει οὗτος τὴν
» μητέρα μου διὰ τὴν ἀδιαφορίαν της, ἐμὲ διὰ τὴν
» τόλμην μου· ἀλλ' ἐγὼ, οὐτ' ἐσκόνα καὶ τοὺς
» ὀφθαλμοὺς ἀπὸ τοῦ βιβλίου μου. Ἐν τούτοις, αἱ
» οἰκίαι ἐκλονοῦντο τόσο, ὥστε ἀπεφασίσαμεν
» ν' ἀφήσωμεν τὸ Μισσηνόν· ὁ δὲ λαὸς μᾶς ἠκολού-
» θησεν ἔντρομος, διότι πολλὰκις ὁ φόβος μιμεῖται
» τὴν φρόνησιν.

« Ἐξελθόντες ἀπὸ τὴν πόλιν, ἐστάθμευον· καὶ
» ἐκεῖ, νέα πάλιν τεράστια καὶ νέοι φόβοι. Τὰ ὕ-
»δατα τῆς θαλάσσης ἀπεμακρύνοντο ἀκαταπαύ-
»στως, καὶ ὁ αἰγιαλὸς ἐσκεπάζετο ἀπὸ ὀφθαλ-
» μείναντα εἰς τὴν ξηράν· ἐσεῖετο δὲ κατὰ πᾶσαν
» στιγμὴν, καὶ ἀπέβαλε μακρὰν τὴν ἐξηγοιούμενην
» θάλασσαν, ἥτις ἐπανήρχετο εἰς ἑαυτὴν ἀπράκτος.
» Συγχρόνως δὲ, ἰδοὺ προχωρεῖ ἔμπροσθέν μας ἀπὸ
» τὰ ἄκρα τοῦ ὁρίζοντος σύννεφον κατὰ μαυρον, ἐκ-
» πέμπον γλώσσας ζοφώδους πυρὸς, αἵτινες ἀμέ-
» σως διαχωρίζονται καὶ σκορπίζονται πανταχοῦ ὡς
» ἀστραπαί.

« Τότε ὁ φίλος τοῦ θεοῦ μου ἀρχίζει καὶ πάλιν
» τὰς προτροπὰς του. — Φύγετε, σωθήτε, μᾶς ἐ-
» λεγε· τοιαύτη εἶναι ἡ θέλησις τοῦ θεοῦ σου ἂν
» ζῇ, ἡ εὐχή του ἂν ἀπέθανε. — Ἐνῶ ἀγνοοῦμεν
» τὴν τύχην τοῦ θεοῦ μου, ἀπεκρίθην, τί μᾶς μέ-
» λει διὰ τὴν τύχην μας;—Ταῦτα ἀκούσας, ὁ Ἰσπα-
» νὸς ἀνεχώρησε.

« Παρευθὺς τότε, τὸ σύννεφον ἐκεῖνο πίπτει ἀπὸ
» τὸν οὐρανὸν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τὴν περιτυλί-
» σσει· ἔκτοτε, χάνονται ἀπὸ τὴν ὄρασίν μας ἡ νῆσος
» τῆς Καπρέας καὶ τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Μισσηνοῦ.
» — Φύγε, ἀγαπητέ μου υἱέ, κράζει ἡ μήτηρ μου·
» φύγε. Καὶ χρεωστέεις καὶ ἠμπορεῖς νὰ σωθῇς,
» διότι εἶσαι νέος· ἐγὼ δὲ, ὡς ἡλικιωμένη καὶ
» σωματώδης, ἀρκεῖ νὰ μὴ γείνω αἰτία τοῦ θανά-
» τος σου, καὶ ἀποθνήσκω ἀγογγύστως. — Εἶναι ἀ-
» δύνατον, μητέρα μου, λέγω, νὰ σωθῶ χωρὶς σέ.
» — Λαμβάνω τότε τὴν μητέρα μου ἀπὸ τὴν χεῖρα,

» καὶ τὴν σύρω μετ' ἐμαυτοῦ. — Ὡς τέκνον μου, ἔλεγε
» κλαίοντα, ἀργοπορεῖς ἐξ αἰτίας μου!

« Ἡ στάκτη ἤρχιζεν ἤδη νὰ πίπτῃ· στρέφω τὴν
» κεφαλὴν, καὶ τί βλέπω; Καπνὸς πυκνότατος,
» πλημμυρίζων τὴν γῆν ὡς χεῖμαρρος, ἔρχεται
» κατεπάνω μας. — Ἄς ἀφήσωμεν, ὦ μήτερ, τὴν
» τετριμμένην ὁδόν, διότι τὸ πλήθος θὰ μᾶς κα-
» ταπλακώσῃ εἰς τὸ σκότος. — Μόλις ἀπεμακρύν-
» θημεν, τὸ σκότος ἤρξεσε τόσο, ὥστε ὠμοιάζε
» νύκτα ἀσέληνον καὶ ἀναστρον. Τότε ἄλλο τι δὲν
» ἤκούετο, εἰμὴ θρήνοι γυναικῶν, κλαυθμηρισμοὶ
» παιδίων, κραυγαὶ ἀνδρῶν· διεκρίνοντο δὲ, μεταξὺ
» τούτων γορῶν στεναγμῶν, φωναὶ τεθλιμμέναι
» καὶ περιπαθεῖς, λέγουσαι. — Πάτερ μου! τέκνον
» μου! σύζυγέ μου! — καὶ ἀπὸ τὴν φωνὴν μόνην
» ἐζήτει ἕκαστος νὰ γνωρισθῇ. Ἄλλος ἐθρῆνει τὴν
» τύχην του· ἄλλος τὴν τύχην τῶν οἰκείων του·
» ἄλλος ἐπεκαλεῖτο τοὺς θεοὺς· ἄλλος τοὺς ἐβλα-
» σφήμει· πολλοὶ δὲ καὶ ἔκραζαν τὸν θάνατον κατὰ
» τοῦ θανάτου· ἔλεγον ὅτι συνετάφησαν μετ' αὐ-
» τὸν κόσμον κατὰ τὴν τελευταίαν νύκτα τοῦ παντός,
» κατὰ τὴν αἰωνίαν νύκτα! — Καὶ ἐν μέσῳ τού-
» των ὄλων, ὅποια ὀλέθρια διγνήματα! ὅποιοι
» φανταστοὶ φόβοι! Ἡ φρίκη ὅλα τὰ ἐμεγάλυνε καὶ
» εἰς ὅλα ἐπίστευεν.

« Ἐν τούτοις, μικρὰ λάμψις διασχίζει τὰ σκότη·
» τὸ πῦρ ἐπλησιάζει· ἀλλ' αἵρνης σταματᾷ, σθένει-
» ται· ἡ νύξ διπλασιάζεται, καὶ, μετ' αὐτὴν τὴν νύκτα,
» ἡ βροχὴ τῆς στάκτης καὶ τῶν λίθων. Ἠναγκαζό-
» μεθα, ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν, νὰ τινάσσωμεν τὰ
» φρεσμετά μας. Ἰσως φανῇ παράδοξον, ἀλλ' εἶναι
» ἀληθὲς ὅτι, καθ' ὅλην ταύτην τὴν φρικώδη σκη-
» νήν, στεναγμοὺς δὲν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ στόμα μου·
» ἂν ἔμελλα ν' ἀποθάνω, παρηγορούμην μετ' αὐτὸν
» ἐξῆς στοχαζόμενος· Ὁ κόσμος ἀποθνήσκει.

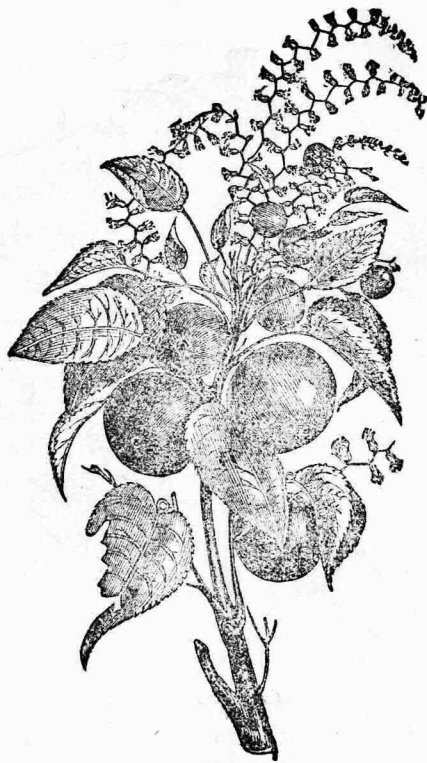
« Τέλος πάντων, ἡ πυκνὴ ἐκείνη καὶ μέλαινα
» ἀχλὺς ὀλίγον κατ' ὀλίγον διαλύεται καὶ ἐξατμί-
» ζεται· ἡ ἡμέρα ἐπανέρχεται, καὶ ὁ ἥλιος ἀκόμη·
» ἀλλὰ ποῖος ἥλιος; ἀλαμπῆς καὶ κιτρινωπός, ὡς
» ἐν καιρῷ ἐκλείψεως. Ὅποιον θέαμα εἰδείχθη τότε
» εἰς τὰ ἀβέβαια ἀκόμη καὶ τεταραγμένα μας
» ἐλέμματα! Ἡ γῆ ὅλη ἐσκεπάζετο ἀπὸ στάκτην,
» ὡς τὸν χειμῶνα ἀπὸ χιόνος! Ὁδὸς κάμμινα δὲν
» διεκρίνετο. — Ζητοῦμεν τὸ Μισσηνόν, τὸ εὐρίσκομεν,
» ἐπιστρέφουμεν. Ὁ τόπος ἦτον ἐρημος, καὶ οἰκίζετο
» ἐκ νέου. Ὀλίγον μετὰ ταῦτα, ἐλάβάμεν εἰδήσεις
» περὶ τοῦ θεοῦ μου. Φεῦ! πόσον εὐλόγως ἤμεθα
» ἀνήσυχτοι!

« Εἶπα ὅτι, ἀφήσας ἡμᾶς εἰς τὸ Μισσηνόν, ἐπέβη
» εἰς τὴν λέμβον. Διευθύνθη πρὸς τὸ Ἡράκλειον
» καὶ τὰς λοιπὰς ἀπειλούμενας χώρας. Ἐνῶ ὁ λαὸς
» ὅλος ἔφρευεν, αὐτὸς πλησιάζει. Ἐν μέσῳ τῆς γε-
» νικῆς συγχύσεως, παρατηρεῖ προσεκτικῶς τὸ σύν-
» νεφον· ἀκολουθῶν δὲ ὅλα τοῦ φαινομένου τὰ περι-
» στατικά, ὑπαγορεύει τὰς παρατηρήσεις του. Ἀλλὰ
» στάκτη πυκνὴ καὶ φλογερά γεμίσει τὴν λέμβον
» τοῦ· λίθοι πίπτουν ὀλόγυρα· βουνὰ σχεδὸν σχη-
» ματίζονται εἰς τὸν αἰγιαλόν. Ὁ θεὸς μου διστάζει
» ἂν πρέπη νὰ ἐπιστρέψῃ, ἢ νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν μεγά-
» λην θάλασσαν. — Ἡ τύχη ἀκολουθεῖ τὴν τόλμην,

• ἀνακράζει· κωπηλατεῖτε πρὸς τὸν Πομπωριανόν.
• Ὁ Πομπωριανὸς ἦτον εἰς τὴν Σταβίαν· ὁ θεὸς μου
• τὸν εὗρίσκει τρέμοντα· τὸν ἐναγκαλίζεται, τὸν
• παρηγορεῖ, καὶ, θέλων νὰ ἐγκαρδιώσῃ ἐμπράκτως
• τὸν φίλον του, ζητεῖ νὰ λουσθῇ· κάθηται μετὰ
• ταῦτα εἰς τὴν τράπεζαν, τρώγει εὐθύμως, ἡ τοῦ-
• λάχιστον (πρᾶγμα τὸ ὅποιον δὲν δεικνύει ὀλιγω-
• ρίαν ἀφοσίαν) μὲ ὅλα τὰ σημεῖα τῆς εὐθυμίας.

• Ἐν τούτοις, τὸ Βεζούδιον, εἰς τὸ βαθὺ σκότος,
• ἐφλογίζετο πανταχόθεν. — Τὰ ἐγκαταλειφθέντα
• χωρία καίονται, λέγει πρὸς τὸν λαὸν ὁ θεὸς μου,
• θέλων νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ· ἔπειτα, πίπτει εἰς τὴν
• κλίνην καὶ κοιμᾶται, ἐκκοιμᾶτο ὕπνον βαθύν, ὅταν
• ἡ αὐλὴ τῆς οἰκίας ἤρχιζε νὰ γεμίζῃ ἀπὸ στάλτην·
• αἱ ἐξοδοὶ ὅλαι ἐφράσσοντο. Τρέχουν πρὸς αὐτόν,
• τὸν ἐξυπνίζουν, σηκώνεται, εὗρίσκει τὸν Πομπω-
• ριανόν, καὶ συσκέπτεται μετ' αὐτοῦ καὶ τῶν περὶ
• αὐτόν περὶ τοῦ πρακτείου. Νὰ μείνουν εἰς τὴν οἰ-
• κίαν ἢ νὰ φύγουν ἐξω; Ἄν μείνουν, κιν-
• δυνεύουν νὰ τοὺς καταπλήσῃ ἡ γῆ, ἥτις εἰς διάφορα
• μέρη ἀνοίγει. Ἄν φύγουν, κινδυνεύουν νὰ τοὺς φο-
• νεύσουν οἱ λίθοι. Προτιμοῦν τὸ τελευταῖον, ὁ λαὸς
• ἀπὸ φόβου, ὁ θεὸς μου ἀπὸ πεποίθησιν.

• Ἐξέρχονται λοιπὸν ἀμέσως ἀπὸ τὴν πόλιν, καί,
• προφυλαττόμενοι, σκεπάζουν τὰς κεφαλὰς μὲ
• προσκεφάλαια. Εἰς ὅλα τὰ λοιπὰ μέρη ἀνέτελλεν
• ἡ ἡμέρα· ἀλλ' ἐκεῖ ἦτον ἀκόμη νύξ, νύξ φρικώ-
• δης· μόνον τὸ φλογερὸν σύννεφον τὴν ἐφώτιζεν. Ὁ
• θεὸς μου ἠθέλησε νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν παραλίαν,
• μολονότι ἀγρία ἦτον ἀκόμη ἡ θάλασσα. Κατα-
• θαίνει, ζητεῖ ὕδωρ νὰ πῇ, προστάσσει νὰ στρώ-
• σουν σινδόνιον, καὶ ἀναπαύεται. Αἰρνιδίως, φλό-
• γες ζωηραὶ λάμπουν, προηγουμένης δυνατῆς ὁσμῆς
• θείου, καὶ τὸν ἀφύπνουν ὅλοι καὶ φεύγουν. Ὁ θεὸς
• μου, ἑσταζόμενος ἀπὸ δύο δούλους, σηκώνεται·
• ἀλλ' εὐθύς, ὁ καπνὸς τὸν πνίγει, πίπτει... καὶ
• ἀποθνήσκει... »

Ἱππομάνης.

μορφὴν μὲ μῆλον, ἐξ οὗ καὶ πολλοὶ ἀπατηθέντες ἀπωλέσθησαν. Ἐν γένει δὲ τὸ φυτὸν τοῦτο εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνον εἰς τὴν φυσικὴν του κατάστασιν, ἐνῷ διὰ τῆς θερμότητος καὶ τῆς ἀποξηράνσεως ἀποβάλλει πᾶσαν δηλητηριώδη δύναμιν. Εἶναι ἐν ἑκ τῶν μεγαλητέρων δένδρων τῶν Ἰνδιῶν.

MAMMIA AMERIKANH.

(Mammea Americana).

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

Ι Π Π Ο Μ Α Ν Η Σ.

(Hippomane Mancinella).

Τὸ φυτὸν, τὸ ὅποιον ἐνταῦθα εἰκονίζεται, καλεῖται Ἱππομάνης καὶ ὑπάγεται εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Εὐφορβιοειδῶν (Euphorbiaceae) τῆς Μονοοικίας Μοναδελφίας. Φύεται πρὸ πάντων εἰς τὰς δυτικὰς Ἰνδίας καὶ εἰς τινὰ ἄλλα μέρη ὅπου εἶναι γνωστότατον διὰ τὰς δηλητηριώδεις αὐτοῦ δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι φαίνονται, κατ' ἐξοχὴν, εἰς τὰς ῥίζας καὶ εἰς γαλακτοειδῆ τινὰ ἀπὸ τοῦ φλοιοῦ ἐκρέοντα ὀπὸν, μὲ τὸν ὅποιον, καθὼς καὶ μὲ τὸν ἐκ τῶν καρπῶν αὐτοῦ ἐκδιεσόμενον, λαοὶ τινες δηλητηριάζουσι τὰ βέλη των. Ὁ καρπὸς τοῦ Ἱππομάνους, ὅστις καὶ καρπὸς τοῦ ἄδου ὀνομάζεται, ὁμοιάζει ὡς πρὸς τὸ χρῶμα, τὸ μέγεθος καὶ τὴν

Φυτὸν ἐγγώριον τῆς Ἀμερικῆς, ἔχον ὕψος τριακοντα μέχρι τεσσαράκοντα ποδῶν καὶ καθυπαγόμενον εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Κομψόρων (Guttiferae) καὶ εἰς τὴν Παλυανδρίαν Μονογύναιαν τοῦ Λινναίου· εἶναι δὲ τὸ αὐτὸ μὲ τὴν mammea Africana, ἥτις ὁμοῦς ἀπαντᾷ σπανιωτέρα εἰς τὴν Εὐρώπην.

Τὸ φυτὸν τοῦτο, πλὴν τῆς ὡραιότητος τῶν φύλων, διὰ τὸ ὅποιον καὶ κηπιέται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μάλιστα ἐντὸς ὑελίνων οἰκιῶν καταλλήλως πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον κατασκευαζομένων, διδίδει ἀξιολογώτατους καρποὺς τοὺς ὁποίους τρώγουσι καὶ ἐν φυσικῇ καταστάσει, μεταχειρίζονται δὲ καὶ πρὸς κατασκευὴν διαφόρων φηγμάτων καὶ γλυκυσμάτων. Ἐάνθη του μὲ τὰ ὁποῖα παρασκευάζουσι διάφορα πνευματώδη ποτὰ εἰσὶν εὖοσμώτατα. Εἶναι περιέργον ὅτι τὰ σπέρματα τοῦ φυτοῦ τούτου διὰ νὰ ᾗναι γόνιμα πρέπει νὰ προμηθεύωνται ἀπὸ τὴν